

OBITELJSKA STAZA MAREČICA – „zlatni“

GOMILA, ŽBEVNICA – „brzići“

NA ĆIĆARIJI - „Bijela Istra“

22. ožujka 2026.godine

Nedjelja je, 22. ožujak 2026.

Nakon što su mnogi od nas tjedan dana pratili vremensku prognozu, čekajući da se smiri prva marčana bura, a potom da manje sramežljivo nego prethodnih dana zasja sunce, čini se da nam se priroda smilovala i dobrim dijelom udovoljila našim željama.

Točno u 6 sati ujutro krenulo je nas pedesetak autobusom i dodatnim kombijem prema Istri, točnije, njenom sjevernom dijelu, Ćićariji. Veselimo se tom posjetu dijelu Istre kojega nazivaju i *Bijela Istra*, a reći ćemo i zašto. Ćićarija je u geomorfološkom smislu krško područje gdje je zeleni pokrov na mnogim mjestima isprekidan bijelim liticama, ponegdje i vrlo markantnim. Dio tih kraških fenomena ćemo i vidjeti tijekom izleta.

Vodići „zlatnih“: Tona i Jasenka

U busu zajedno: „Zlatni“ i „Brzići“.

Boje Istre su još i *Siva Istra (Zelena Istra)* što je naziv za središnju Istru gdje tlo čine naslage fliša i velika zastupljenost glina sive boje. Tu spadaju i doline rijeka Mirne i Raše s pritocima. I konačno, *Crvena Istra* koja se odnosi na nisko primorsko područje od Piranskog zaljeva do Plomina, a boja u imenu odnosi se na površinski sloj zemlje crvenice.

Vozimo se uobičajenom rutom preko Gorskog Kotara prema Rijeci. Odmor smo dogovorili u Ravnoj Gori. Na naše iznenađenje, ovdje još ima ponešto snijega na okolnom tlu. Popile su se kavice, malo se popričalo. U nastavku puta komentira se i okolina koju pratimo, pojedini vrhovi i mjesta koje smo već ranije obilazili ili su tek u planu. S velikim interesom promatrali smo napredovanje radova između Rijeke i Tunela Učka. Impozantan prizor koji nas uvjerava u složenost ovih građevinskih radova, probijanje čvrstih stijena, uklanjanje kuća na trasi buduće prometnice. Osiguranje prometa koji pored ovih građevinskih zahvata, teče već dulje vrijeme. Za razliku od nas, naš vozač je potpuno usredotočen na vožnju koja u ovom dijelu puta nije najjednostavnija, a mi se ipak vozimo mirno, ugodno i sigurno. Prolazimo kroz Tunel Učka i to kroz novu cijev. Nekih 2 km nakon izlaska iz tunela napuštamo autocestu i krećemo prema Lupoglavu. Ubrzo je skretanje prema Lanišću i selu Račja Vas koje je i polazište za današnji izlet.

Autobus i kombi parkiraju se u središtu sela. Ovdje je lijepa crkva Blažene Djevice Marije iz 16. st. uz koju je 10 m visok zvonik. Pored crkve je lijepo uređen vrijedan izvor pitke vode. Na prvi je pogled jasno koliko ljudi ovdje cijene vodu, koje nema u izobilju. Rezultat je to geoloških karakteristika

tipično bezvodnog krškog područja gdje postoji samo nekoliko većih izvora vode, i to, zahvaljujući vodonepropusnim flišnim laporima.

Pripreme za planinarenje odvijaju se već rutinski. Ruksaci, štapovi, planinarske cipele, točenje vode na lijepom izvoru i vrlo brzo spremni smo za polazak.

Par fotografija za uspomenu i dokumentaciju i krećemo svi zajedno, no svi znamo da ćemo se ubrzo rasporediti u dvije grupe: tzv. „Zlatna generacija“ (65+ godina pa i znatno više) i svi oni koji preferiraju laganiju i kraću stazu, a danas je to „Obiteljska staza Marećica“ koju su osmislili članovi PD „Glas Istre“ iz Pule, Društva koje i vodi brigu o stazi; druga grupa su oni izdržljiviji, u dobroj pa i odličnoj kondiciji, u prosjeku znatno mlađi i brži pa ćemo ih za ovaj izlet zvati „Brzići“.

„Zlatni“ na obiteljskoj stazi „Marećica“

snimio: Zvonko Žibrat

Željko Rešetar, Ančica Prišlin, Božidar Belak, Vesna Lokner Kralj, Ružica Žibrat, Antun Tona Bišćan, Marijan Štefković, Rajka Kristijan, Marijan Rubinić, Zdenko Kristijan, Jurica Žibrat, Jadranka Levak, Hrvoje Gajšek, Dubravka Rešetar, Štefica Rubinić i Jasenka Bišćan.

Toliko o dvije rute za dvije grupe planinara koji jednako vole draži planinarenja, no prema kritičkoj ocjeni vlastitih fizičkih mogućnosti odabiru objektivno težu ili lakšu ponuđenu rutu.

Krenuli smo svi iz Račje Vasi kako nas upućuje planinarska tabla i markacija. Odmah skrećemo lijevo i ugodnom, pročišćenom stazom brzo napredujemo. Brzići su počeli s presvlačenjem. Brzi hod, blago uzbrdo, čini svoje i treba se osloboditi suviše odjeće.

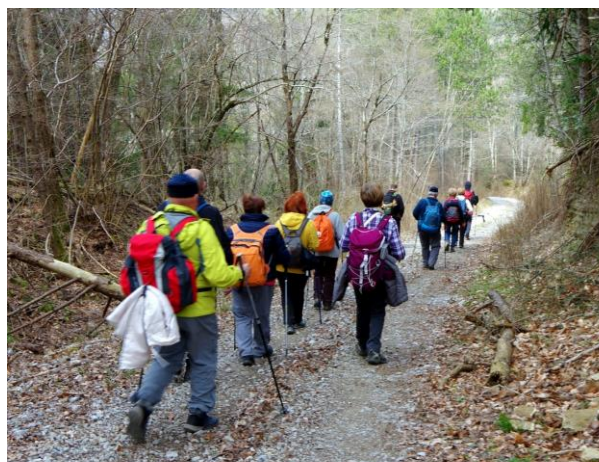
Mi „Zlatni“ prošli smo brzu ekipu, no ubrzo nas sustižu. Spontano, uz pomoć uzdignutih štapova postavljamo špalir uz pljesak za ohrabrenje. Sretno vam bilo „Brzići“, a mi ćemo dalje lagano, našim tempom. Tona koji vodi ekipu „Zlatni“ predlaže da izostavimo odlazak do špilje Sv. Jelena jer bi nam to uzelo 40 – 50 min. Nastavljamo istim smjerom i ubrzo stižemo do KT1 Sv. Jelena.

Unose se žigovi u knjižice „Obiteljska staza Marečica“ koje je Tona nabavio kod PD „Glas Istre“. Otvara se sada krasan vidik prema vrhu Orljak smještenom poviše Lanišća. Rascvjetani prekrasni drijenak često vidimo uz stazu. Nastavljamo ugodnim puteljkom do raskršća na kojem se naša brza ekipa odvojila u smjeru vrha Gomila, a mi smo krenuli lijevo sve do makadamskog puta koji vodi od Rašpora prema Gomili i gdje se odvaja put prema Gradini i ruinama kaštela.

„Brzići“ će, nakon što se rastanemo, proći vrh Gomilu, lagano se spustiti do Trstenika, selo na istoj cesti koja vodi od Račje Vasi prema Brestu, i dalje će se markiranom stazom popeti do polazne točke za Žbevnicu. Sa Žbevnice će se kraćim, strmijim putem spustiti do planinarske kuće Žbevnica i nakon odmora nastaviti oštrim spustom do Bresta gdje će ih dočekati autobus.

Uz put na povišenom mjestu nalazi se kutija sa žigom i oznakom KT2 Rašpor. Dobro napredujemo. Stigli smo do sela Rašpor. Ovdje gotovo da stanovnika i nema, no potomci onih koji su ovdje živjeli u prvoj polovici 20. st. kada je broj ovdašnjih stanovnika prelazio broj 2000, ne rastaju se od svojih domova i svojega kraja zauvijek. Ima ovdje vrlo lijepo očuvanih kuća koje predstavljaju njihovo mjesto relaksacije i bezbrojnih sjećanja na vremena kada je ovdje život bujao.

Uz cestu koja nastavlja prema Trsteniku i dalje prema Brestu postavljen je okvir za slikanje pa to i koristimo. Slikanje je obavljeno, a mi krećemo dalje markiranom stazom prema brdu Marećica. Na proplanku s kojeg se krasno vide i vrh Gomila i Žbevnica nalazi se KT3 Kosmatica.

Nakon malo traženja mjesta gdje nam vjetar neće bitno smetati, nalazimo mjesta po travi i kamenju, gdje ćemo malo utažiti glad i žeđ pa i malo preko nužnog minimuma. Naime, ima stvarno prekrasnih priloga iz ruksaka. I slanih i slatkih, za sve ukuse. A, da ne ostanemo žedni ima i pića. Vode svakako, ali i malih ugodnih aperitiva, a i finih vina.

Blagovanju smo posvetili razuman dio vremena pa krećemo dalje prema KT4 Vidikovac Prapoće. Oduševio nas je pogled na staro seoce Prapoće, duboko dolje u nizini. Lijepa polja su podsjetnik da je ovdje nekad cvala poljoprivreda i stočarstvo, no vremena se mijenjaju pa treba i to prihvatiti.

Laganim usponom napredujemo prema završnoj točki KT5 Marećica. Osim žigova u lijepe prigodne knjižice, popunjavamo priloženu knjigu našim imenima i usputnim dosjetkama. Neka se vidi da je vesela ekipa PD „Japetić“ prošla ovu stazu. Bravo za ljude iz PD „Glas Istre“ koji su stazu osmislili i održavaju je. Još malo uživanja u širokom pogledu uokolo, blagi spust i uskoro smo ponovo u Račjoj Vasi. Za ovu rutu, uzevši u obzir sva stajanja, snimanja, „gozbu na travi“, trebalo nam je ukupno 4 sata.

Sve je spremljeno, ukrcavamo se u autobus i krećemo prema Brestu. U Trsteniku, na jednom se mjestu cesta između dvije kuće činila ozbiljno preuskom. Prošli smo. Bravo za vozača.

U Brestu parkiramo na mjestu pored velike puste zgrade. Nagađamo, jel' to nekad bila škola. Možda. U selu ne vidimo nikoga. Osim, par ptica nema baš nikakvog izvora zvuka, a niti kretanja. Potpuna tišina. Neki od nas šecu uokolo, no većina se ipak odmara u autobusu.

Tona kontaktira vođu puta Tomislava koji kaže da su na putu prema Brestu. Uskoro stižu prvi, najbrži, a potom se postepeno okuplja cijela brza ekipa. Bravo „Brzići“. Nadamo se da ste i vi uživali.

Povratak je bio sasvim ugodan. Uz malo priče, pauzu u Ravnoj Gori, u Samobor smo stigli nešto prije 20 sati.

„Brzići“, „Zlatni“, lijep izlet!!! Zar ne! Vidimo se ponovo u nekoj prilici.

JASENKA BIŠĆAN